

אנו במסגרת בדיון בסעיפי החוק, אבל תחילה נחזור על הסעיפים שדנו בהם

היו"ר א. אלטמן:

בישיבה הקודמת.

בסעיף 1 (הגדרות) הוספנו בהגדרת

"קרוב" מטמץ ו. סאומץ.

סעיף 2 הופרד לסני סעיפי טענה, בלי

לסנות את תוכנו.

סעיף 3

בסעיף 3 (ב) אנו מציעים לכתוב, רשמי לצחת במקום "יצוה" כפי שכתוב בסעיף

פרופ' ויניק:

קטן (א).

לפי סעיף קטן (א) המטפס טרם התנהל, בית-המטפס קיבל את הרושם שקיבל, לפני שהאיט עמד לדין. ואילו לפי סעיף קטן (ב) האיט כבר עומד לדין, בית-המטפס קיבל עדות של רופאים וראיות, והגיע כבר לידי קביעת העובדה שהאיט אולה רות. לכן לפי סעיף קטן (ב) החולה חייב איטפוז.

סר. ח. כהן:

זה טעמם את סמכותו של בית-המטפס.

פרופ' ויניק:

גם היום המצב הוא כזה. כמובן שהרופאים יכולים לשחרר אותו, אבל האחריות תהיה

סר. ח. כהן:

על הרופאים ולא על בית-המטפס.

אני מציע להוסיף, ואם יש בכך צורך לציין הסלים, יאוטפו בבית-חולים" בסעיף 3 (ד).

פרופ' הלפרין:

הצעת פרופ' הלפרין נתקבלה

בישיבה הקודמת הוחלט לפחוק את המלים, ללא בדיקה נוספת" בסעיף 3 (ה).

היו"ר א. אלטמן:

לדעתי, מקוטו של סעיף זה צריך להיות אחרי סעיף 6, מסום שבסעיפים הראשונים מדובר חולה-פוטע.

ד"ר פלדמן:

לדעתי סעיף 2 אינו עומד במקוטו.

ב. הרמל:

סעיף 4

בישיבה הקודמת דחינו את הדיון בסעיף זה טעום שרצינו לקבל הסברים עלינו.

היו"ר א. אלטמן:

יש מקרים שחולים פונים בעצמם אל בית-החולים, אינם רוצים להיבדק, מבקשים צורך בתעודה רפואית לסם קבלת חולה, יצטרכו לשלחם תחילה לבדיקה רפואית. אם המדובר הוא במקרים שטובלים דיחוי, אין לנו התנגדות, אבל יש טעום עלול להתעבד בדרך אם לא יקבלו אותו תכף. לכן הצענו לתת סמכות למנהל בית-החולים לקבל חולה בלי תעודה רפואית.

פרופ' ויניק:

אינני מערער על סעיף 4 (1), כשקבלת החולה לבית-החולים אינה סובלת דיחוי;

ב. הרמל:

אולם כאשר היא סובלת דיחוי, למה לא לבקש תעודה? אני חושב בסעיף קטן (2) טיותר. יתכן מקרה טעום שטיפטיות יבקש להתקבל לבית-חולים.

ד"ר פלדמן:

חשבנו על מקרים שקורים לעתים קרובות, כשחולה, שהיה כבר בבית-חולים וטרגיט ומבקש להיכנס כדי לטנוע התפתחויות בלתי רצויות של המחלה.

ב. הרמל:

השאלה היא מה במקרה שאדם בריא ירצה להתקבל לבית-חולים מתוך כוונה תחילה.

פרופ' הלפרין:

אם לא נותנים אסון במנהל בית החולים שלא יקבל אדם בריא, אז ייזן לתת אסון גם ברופא פרטי שיתן את התעודה.

מר רוזנבלט:

כדי להבהיר את הכוונה של סעיף קטן (2) צריך להוסיף אחרי הטלים, לבית החולים

את הטלים, שלא תעודת רופא.

בכל הארצות יש הוראות בדבר קבלת חולים טרזונם האופטי, הם רשאים לבקש את שיחרורם כעבור זמן מסוים, לאחר תום התקופה בה התחייבו להישאר בבית-החולים. אם יתקבל סעיף קטן (2), יצטרכו להוסיף סעיף בניהודן זה, כי אחרת לא יהיה הבדל בין אישפוז טרזון ואישפוז שלא טרזון, ואז בית-החולים הופך לסלכודת. כטובן ששיחרור חולה שנכנס טרזון החופשי נעשה בתנאי שאינו מטוכן לעצמו ולציבור.

מר גלובוט:

המנהל הרפואי של בית-החולים הוא בדרך-כלל אדם באסון, ואם הוא בדק וטצא מצריך לקבל את פלוני, בודאי מצריך לקבלו. הטביא תעודת רופא יכול להתקבל טיד, ואילו זה שלא הביא תעודת רופא - לאחר בדיקה של המנהל הרפואי של בית-החולים.

פרופ' ויניק:

כשהכינונו את נוסח החוק לא חשבנו שרק רופא שאינו בתוך הסוסד רשאי להכניס חולה לבית-חולים; אבל אחת-כך באנו לידי החלטה, שקבלת חולה באופן רגיל לא צריכה להיות בתוקף החלטת רופא העובד באותו סוסד בו מתקבל החולה. לכן גם אי-הבנה זו, כי הרי החולים שלנו שעוזבים, זו למעשה אינה עזיבה של בית-חולים רגיל אחר. אנו נמצאים שבועות, חודשים ושנים בקשר תמידי טחם, הם פונים אלינו לעצה, ואם חולה כזה בא ואנו רואים שסוב טצבו רע, לטה לטלוח אותו לרופא אחר, לבדוק אותו ולתת לו תעודה פורמלית? אם החולה טרגיט שהוא זקוק לטיפול, צריך לאפשר לו זאת בלי סיבוכים פורמליים.

ס. כפרית:

לי נראה שפרופ' ויניק הסביר יפה את כוונת הסעיף הזה - מחפשים הקלה לחולה, והרי תפקידו של החוק לדאוג לחולי נפש. אני כולל את הסוטחים האם היו מקרים כאלה שאדם בריא בא לחפש טקלט בבית-חולים לחולי נפש, וקיבלתי תשובה שלילית.

פרופ' ויניק:

נעשו חקירות בכיוון זה בגרמני ובאונגריה, לפני המטטר הנאצי, עקבו אחרי החולים שהוכנסו כאלו טרזונם לבית-החולים, התברר שלא היה אף מקרה שאיש בריא נכנס לבית-חולים לחולי נפש.

ב. הרמל:

אם סעיף 2 קובע, שלא יתקבל חולה לבית-חולים אלא על פי תעודת רופא, כפי הנראה המחוקקים חשבו כי זהו הסעיף היסודי והכניסו אותו תכף אחרי סעיף הגדרות. לא נראה לי שאפשר בסעיף 4 לבטל את המסור בסעיף 2 ולתת אפשרות לקבל אדם בבית-חולים בלי תעודת רופא. אם הכוונה היא לטקרים של חולים החוזרים לבית-החולים, אז צריך לכתוב זאת בפירוט בחוק, כלומר חולה שאוטפז כבר יכול להתקבל לבית-חולים טרזון החופשי. אני רוצה להפנות את תשומת לבכם כי כאן לא מדובר על בתי-חולים לחולי נפש בלבד, אלא על כל בתי-החולים בארץ. בטקרים כאלה לפחות צריך לדרוש תעודה של פסיכיאטר.

ג. טברסקי:
אולי אפשר להוסיף בסעיף קטן (2) והרופא קבע שאיטפוזו מוצדק, כך המוטג, טרצונו החופסי יהיה מוגבל בשיקול דעת מנהל בית-החולים.

סר ח. כהן:
כתוב בסעיף 4 סמנהל בית-החולים, רטמי לקבל חולה כזה ואינו חייב. עצם העובדה שהרופא רטמי ואינו חייב, מירוש הדבר שזה נתון לשיקול דעתו. אם אדם מבקש להתקבל שלא בתום לב, יש חובה על המנהל הרפואי של בית החולים לטנוע זאת. זאת החוק לא צריך לומר במלים מפורסות, זו חובה אלמנטרית של רופא.

סר רוזנטל:
אני רוצה להפנות את תשומת לבכם לסעיף 29 (ב), בו נאמר, מי שגרם ביודעים לאיטפוזו של אדם בבית חולים לפי חוק זה ללא צורך או שלא כדין, דינו - מאסר חמס שנים.

ב. הרמל:
אני עומד על הצעת סעיף קטן (2) יחול רק על אנשים שהיו כבר בבית-חולים ואוטפוזו פעם.

ה צ ב ע ה

הצעת חה"כ הרמל, לתיקון סעיף 4 (2) - לא נתקבלה

סעיף 5

ב. הרמל:
אני מציע לכתוב, קרוב במקום, אדם.

פרופ' הלפרין:
הצעתנו המקורית לסעיף זה היתה: אין מקבלים חולה לבית-חולים בנזבוד לרצון קרוביו, אלא על פי הוראות הפסיכיאטר המחוזי.

סר ח. כהן:
המטלה החליטה להחליף את המלה, קרוב ב, אדם. הכוונה היא בעיקר לשכנים, הרואים את המרחק בבית-החולה, מתוך הנחה שיכול להיות שרה שכל הקרובים קטרו קשה פלילי, ודווקא אדם שאינו קרוב יכול לבוא ולהודיע לפסיכיאטר המחוזי: פה נעשה עול לאדם.

ד"ר פלדמן:
בסעיף זה אינני מתנגד לכתוב, קרוב במקום, אדם, כדי לקנוע שסתם אדם טן הרחוב יבוא ויעכב הכנסת חולה מסוכן לבית-חולים. במקרה זה כשאמאירות קובעת, לא כדאי לתת רשות לכל אדם להתנגד.

סר רוזנטל:
יש הרבה אנשים בארץ שאין להם, קרובים אינני חושב שיש מסוים בעיה בסעיף זה, מפני שהתנגדותו של, אדם היא בתוקף עד לקבלת האיטוד טטעם הפסיכיאטר המחוזי.

סר לבנה:
אני מציע לפחוק את ההגדרה של, קרוב ולהטאיר זאת לשיקול דעת חופסי. יש אנשים שאינם קרובים מבחינה משפטית, אבל יש להם ענין מוצדק להתערב.

פרופ' וליניק:
לפי החוק האנגלי כל אדם יכול להציע להכניס אדם לבית-חולים כחולה רוח, אבל אינני זוכר אם הוא הדין לגבי טניעת כניסה. אולי אפשר לנסח זאת כך, שאדם שרוצה לטנוע כניסת אדם לבית חולים אבל אינו קרוב, עליו לפנות אל הפסיכיאטר המחוזי.

היו"ר א. אלטמן:
נדחה לעת עתה את ההכרעה בסעיף 5.

סעיף 6

פרופ' הלפרין:

נדמה לי שיותר נכון לכתוב "רשמי להורות" במקום "רשמי להרשות".

ב. טברסקי:

אני מציעה שיהיה כתוב "חייב" ולא "רשמי", כדי לתת זכות קדימה לאיטפוז למקרים

סטוכנים ודחופים.

ד"ר פלדמן:

אני מזהיר בפני "חייב". שאלות אלה, באיזו מידה אדם עלול לסכן את הזולת ובאיזו מידה - את עצמה - הן שאלות של דרגות טובות. מוטב להסביר זאת להכרעת הפסיכיאטר המחוזי.

סר ח. כהן:

הפסיכיאטר אינו יכול להחליט כל החולה סטוכן ומצד שני לא לאטפוז אותו.

ד"ר פלדמן:

כל אדם קצת דפרסיבי עלול לסכן את עצמו; אם נרצה לאטפוז כל מקרה כזה, נצטרך להכפיל את מספר הטעות בבתי-החולים.

סר רוזנטל:

הפסיכיאטר המחוזי אינו מנהל טכני של בתי-החולים, הוא אינו יכול לדעת אם יש מקום או איזו מקום. אם הוא "יורה" לקבל חולה, מוכרחים לקבלו; אבל אם הוא טרטה, אין צריכים לקבלו ללא כל דיחוי.

פרופ' הלפרין:

אולי במלים "רשמי להורות" אפשר לפתור את הבעיה.

סר ח. כהן:

אני מציע למחוק את המלים "את עצמו". אז אפשר לחייב יותר את הפסיכיאטר, מסוג שהמדובר הוא בסכנת הזולת. כי למעשה יש הרבה אנשים, שאפילו אינם חולים מטעם ובכל זאת הם מסכנים את עצמם. אם הפסיכיאטר יצטרך לשלוח לאיטפוז כל אדם שהוא נוכח כי מסכן את עצמו, הוא לא יוכל לבצע את החוק כלל ועיקר. אם יימחקו המלים "את עצמו" אפשר יהיה לכתוב "יורה" במקום "רשמי להורות".

סר רוזנטל:

בפועל "יורה" הסתמטנו בסעיף שבא אחר-כך, אולי אפשר למצוא כאן מלה נחרת.

פרופ' ויניק:

אנו שוקלים בכל מקרה מהי הסכנה - האם זו סכנה רצינית או סכנה קטנה. אם אפשר לקבוע זאת בחוק, על כך צריך להחליט הפסיכיאטר המחוזי. אם הוא יוכח כי הסכנה רצינית, יכניס את האיש למוסד סגור, בין אם הסכנה היא לסיכון הזולת ובין - לסיכון עצמו. אני מציע לכתוב "חייב הוא להורות".

ס. כפרית:

חברים מתנגדים למלה חייב טחטט טכא לא יהיה מטות פנויות בבתי-החולים. אבל הרי הטגמה שלנו היא להסריץ; וכטם טאם סופט סצוה חייב להיטצא מקום, כן חייב להיטצא מקום כשהפסיכיאטר המחוזי בותן הוראה.

סר גלובוס:

אני טבור שהמלים "עלול לסכן" פירוטן סכנת נפש. גניבה או דברים מסוג זה אינם סכנה כי אם פגיעה. לכן כוונת הסעיף הזה הוא לאיטפוז חולים שעלולים להרוג את הזולת או לחבול בגופם חבלה קשה. במקרה כזה, הפסיכיאטר חייב לשלוח את החולה לבית-החולים.

סעיף 7

היו"ר א. אלטמן:

בסוף סעיף 7 (א) הוחלט בישיבה הקודמת להוסיף, העתק הוראת האיטפוז ישלח

מיד ליועץ המשפטי לממשלה.

פרופ' ויניק:

יש הבדל בין תוקף של צו בית-המשפט לבין תוקף של תעודת-רופא. לגבי הצו, הפסיכיאטר חייב ואילו לגבי התעודה - הוא רשאי, מטום שלגבי צו בית-המשפט אין מקום לסיקול דעת, זהו צו המוציא לפועל; אולם במקרה של תעודת רופא, הוא יכול לבדוק את החולה ולבוא לידי מסקנה אחרת. צריך להיות ברור שלגבי צו בית-המשפט הוא חייב.

סר. ח. כהן:

פרופ' ויניק צודק בנוגע להבדל שיש בין שני המקרים ביחס לסיקול דעת הפסיכיאטר, אבל אין צורך להדגיש זאת בחוק.

ב. הרטל:

ביסוד סעיף (א) מסווגה אם ניתן איסור על ידי הפסיכיאטר המחוזי, בכל זאת הוא חייב טוב להורות.

סר. ח. כהן:

הוראת איטפוז פירושה ביצוע, הוצאה לפועל. זאת במקרה שחולה יסרב מצדו לקבל את האיטפוז.

פרופ' הלפרין:

אני מציע לסנות קצת את הנוסח של סעיף קטן (ב): במקום "ישוחרר החולה אם לא לכתוב, האיטפוז טעון איסור נתקבלה הוראת איטפוז תוך 48 שעות הפסיכיאטר המחוזי תוך 48 שעות."

סר. ח. כהן:

מהי הסנקציה?

פרופ' הלפרין:

אם כן, לפחות להאריך את הטועד של 48 שעות.

הוחלט: בסעיף 7 (ב) הטלים "ארבעים ושמונה שעות" יוחלפו בכלים, חמשה ימים.

סעיף 8

פרופ' ויניק:

בסעיף קטן (1) די לכתוב "לסנות מטפלים", בלי לפרט "פסיכיאטרים או אחרים".

לא ברור לי מהי הכוונה בסעיף קטן (4) הסובר על קביעת תנאי האיטפוז, ובן סעיף (3) - לקבוע את בית-החולים.

מה פירוט, בסעיף קטן (5) "להספיד את מבצעי הוראת האיטפוז להיכנס לבית החולה, לבית חולים או לחצרים אחרים?"

סר. ח. כהן:

אשר להצעה הראשונה בדבר סחיקת הטלים, פסיכיאטרים או אחרים" בסעיף קטן (1), בקטר לכינוי מטפלים, מצדנו אין סביעה, זו היתה דריסת הרופאים.

אשר לקביעת בית-החולים בו יאושפו החולה, הכוונה היא לקבוע את בית-החולים ולא את המחלקה הספציפית.

צריך לכתוב בהוראה שתשלח למסטרה לטן יש להביא את החולה.

סעיף קטן (4), הדובר על קביעת תנאי האיטפורז, בא לסנוע מקרים שבית-החולים יסרב לקבל את החולה בגלל חלוקי דעות בנוגע לקביעת התשלום, וצורת התשלום וכו'. ותנאים אחרים שעל פי רוב מהווים את החוזה בין בית-החולים לבין קרובי המאושפז. הפסיכיאטר המחוזי יהיה רשאי, אם הוא יראה צורך בכך, לקבוע תנאים אלה, הוא יכול לעשות זאת בהוראת האיטפורז.

אשר לסעיף קטן (5), כטובן ללשוטר שילווה את החולה לבית-החולים צריכה להיות רשות להיכנס בו, יש לסנוע מקרה שחולה יימצא בידי שוטר ובית-החולים יסרב לקבלו.

פרופ' הלפרין: לפי דעתי אין זה פציאותי. הוראת האיטפורז צריכה לתת תוקף להיכנס לבית-החולה ולהוציא אותו, אבל לא צריך להדגיש כי הוא הדין לגבי בית-החולים.

סר. ח. כהן: אבי מקוה שזו תישאר הוראה תיאורטית, אבל אין זו סיבה לא להכניס אותה בחוק.

פרופ' ויניק: דווקא כעת, כשמספר המטות מצומצם, יש מקרים שהמסטרה מביאה חולים למנוח טוריים, מכניסה אותם בפרוזדור ומשאירה אותם שם, מבלי שיהיו הסיידורים הדרושים לאכסן חולים אלה. כשהצענו לסנות פסיכיאטר מחוזי, לא התכוונו כי הוא יהיה מנהל כל המוסדות. אין הוא רשאי לקבוע את תנאי האיטפורז, ואם אין מקום בבית-החולים, אין הוא רשאי להכריח את המנהל לקבל חולה.

ג' טברסקי: סבין לפסיכיאטר לקבוע את תנאי האיטפורז? סבין הוא יודע אם החולה יכול לשלם או לא? זה כבר שייך לרשות אחרת.

סר. ח. כהן: רצינו עד כמה שאפשר למעט ברטריות. טוף טוף ענינים אלה על פי רוב דחופים. אנו הבחנו כדבר טובן טאליו שלפסיכיאטר המחוזי יהיה מנגנון שיפקח על מצב בתי-החולים (מספר המטות וכו'), באופן שיאשר לו לבצע את החוק. כטובן שאנו היינו יכולים לשלוח אנשים אלה מפסיכיאטר מחוזי למשרד הסעד, למשרד הסעד למשרד הבריאות, למשרד הבריאות לבית-חולים, אבל רצינו להוציא את כל הטיפול בטוטד אחד שייקרא "הפסיכיאטר המחוזי".

ב. הרטל: אבי שתפלא שחוק זה רוצים לתת סמכויות רבות ובלתי מקובלות. על אף מקרי האסון שקורים בדרכים, יש בתי-חולים שמסרבים לקבל את הפצועים, ולטרות החוטרה שבמצב זה לא ניתנת הסמכות למישהו לחייב את בית-החולים לקבל את הפצוע. אבי מסופק אם הפסיכיאטר המחוזי צריך לקבוא את בית-החולים בו יאושפז החולה. יש בתי-חולים שמקבלים טובים. טטוריים של חולים. אינני חושב שאפשר לתת למישהו את הסמכות לקבוע שבית-חולים פלוני חייב לקבל חולה אלטרובי. קביעת התנאים זהו טושג רחב, אין הוא מצטמצם בקביעת התשלום בלבד. יתכן שאחד התנאים יהיה, שהחולה טוכרחים להחזיק דווקא בחדר זה וזה. אינני חושב שצריך לצמצם את הזכויות של מנהל בית-החולים עד כדי כך.

פרופ' הלפרין: קביעת תנאי האיטפורז זה ענין של הסמכים. אבי מציע לחוק סעיף קטן (4).

אם

ש. כפרית:

אני מבינה שהרופאים קובלים נגד התערבות. אבל הרי סעיף 12 קובע בפירוש סטכוריות רחבות לפסיכיאטר. אם אנו נגשים טכורות השקפה שיסנה רשות עליונה סטור לה להיכנס לבית-החולים, לערוך חקירה, לבדוק וכו', הרי עשינו זאת. מתוך כוונה ברורה, כי חוק זה בא להטיל פיקוח על בית-חולים, להרויב אותם וכו'. הפסיכיאטר לא יהיה סתם אדם, הנחתנו היא שהוא חייב להיות בקי בועשה בכל בית-החולים על טאלקותיהם השונות. ההוראות של הפסיכיאטר, קביעת תמאים וכו', כל זה נובע מתוך ידיעה, הפסיכיאטר ידע מהו המצב בכל בית-חולים. ע"ז זאת אני מסכימה למחוק את סעיף קטן (4).

ד. נצר:

אני חושבת שהוראה זו בדבר קביעת תנאי המיטפוז באה להקל על החולה. יתכן טקרה שלא ימנעו מאנשים סצריכיים לערוך את החוזה עם בית החולים, ובביתיים צריך לסדר את החולה. בטקרים כאלה יהיו רטאי הפסיכיאטר המחוזי לקבוע את תנאי המיטפוז. אפשר להגביל שזה יהיה לזמן מסויים, נביח ליטים הרטטוביים. אחרת אין דאגה מספיקה לטידור החולה.

ה. הרמל:

אם כתוב בחוק שבית-החולים סוכרו לקבל את החולה, על שום מה צריך לקבוע את התנאים?

פרופ' ויניק:

לא התכוונו באצעתנו כי הפסיכיאטר המחוזי יוכל להתערב בסדרים הפנימיים של בית-החולים. הוא יוכל לעשות בקורת, אבל אסור לו להורות; הוא יכול לשלוח דו"ח לטר הבריאות, אבל לא צריך להיות לו כוח ביצוע כלפי בית-החולים. לכל בית-חולים יש סדרים פנימיים שרק בית-החולים עצמו יכול לדעת אותם. אם יינתנו לפסיכיאטר המחוזי סטכוריות כאלה, דעו לכם כי הוא טבחינה סכצאעיה לא יעלה על מנהל בית-החולים. אני מציע למחוק סעיפים קטנים (3) ו-(4).

הי"ר א. אלטמן:

אם הפסיכיאטר המחוזי לא יהיה רטאי לקבוע את בית-החולים בו יאושפו החולה, מה הוא

כן יוכל לקבוע?

פרופ' ויניק:

הוא יכול לקבוע את בית-החולים שיסכים לקבל את החולה. עד עתה לא היה מקובל כי טישהו הכניס חולה לבית-חולים בניגוד לרצון המנהל.

ה. הרמל:

האם כאן מדובר על הפסיכיאטר המחוזי בטחוז בו נמצא החולה או בטחוז בו נמצא בית-החולים?

טר. ח. כהן:

איזה פסיכיאטר מחוזי שהוא, יש לו סטכוריות.

הי"ר א. אלטמן:

אצביע את ההצעות למחוק סעיפים קטנים (3) ו-(4).

ה צ ב ע ה

הוחלט למחוק פרט (4) בטעיף 8

הסתייגות למטלה

בטעיף 9 הוחלט למחוק את הטלים, גם ליועץ המשפטי של המטלה.

הי"ר א. אלטמן:

בטעיף 10 הוחלט להוסיף בטורף הטעיף את

הטלים, שלא על פי צו בית-המשפט.

סעיף 11

פרופ' ויניק:

אנו חושבים שאין צורך להכניס טשטן לועדה. הכוונה היא להעביר את כל הטיפול בחולי נפש לידיים של רופאים. ברצוני לשאול האם הכרחי כי יהיה טשטן בועדה?

מר ח' כהן:

המשלה חושבת שזה הכרחי.

ד. נצר:

בקשר לפרט (3); האם יכול להיות גוף אחר, חוץ מן ההסתדרות הרפואית?

פרופ' הלפרין:

יש ארגון של החברה הנאו-פסיכיאטרית שהיא חלק מההסתדרות הרפואית.

סעיף 12

אין הערות

סעיף 13

פרופ' הלפרין:

אני מציע למחוק את הסלים, ועל סלמי הרפואות שלהם.

הצעה בתקבלה

סעיף 14

פרופ' הלפרין:

צריך לכתוב, גליונות רפואיים בטקסט, גליון רפואי.

ב. הרמל:

אנני מבין מהי חשיבותו של סעיף זה.

מר גלובוס:

אפשר לבדוק מה נעשה כל יום לחולה.

ב. הרמל:

לא קיים בית-חולים שאינו מנהל פיננס וגליונות רפואיים. אם חושבים שצריך להדגיש זאת, אפשר לקבוע את הדבר בתקנות שיוציא שר הבריאות.

הוחלט למחוק סעיף 14

סעיף 15

ב. הרמל:

לסעיף 15 (א): יש חוק מיוחד לסמים מסוכנים, אין זה נוגע לחולי נפש במיוחד. אסור לכל

אדם להטמטט עם מסוכן.

אשר לשימוש באמצעי כפיה, אם הכוונה היא לשימוש בבית-החולים, זה ברור לי; אבל אם אין הכוונה לבית-חולים בלבד, זה יגרום להרבה טשטים. לעתים קרובות חולה נפש שסתולל, יצטרך לעמוד סגור בלי יכולת לעשות דבר.

פרופ' ויניק:

אנחנו מציעים להוסיף את הסלים, בבתי-חולים אחרים הסלים, באמצעי כפיה.

הצעה בתקבלה

טר רונזטל: אולי יהיה נכון להוסיף אחרי, אמצעי כפיה את הטלה, מכנית, מפני שהמושג, אמצעי כפיה בדרך-כלל הוא מושג רחב מאוד.

טר ח. כהן: עד כמה שהחוק הזה חוזר על הוראת שיש בפקודת הסמים המסוכנים, יש בו הקלה מסוייטת, לגבי טתן סמים כאלה לחולי רוח, לעומת חולים אחרים. לפי חוק זה איש שנותן סם מסוכן ללא תעודת רופא אשם בעון, כלומר דינו מאסר 3 שנים, ואילו לפי פקודת הסמים המסוכנים - דינו 5 שנים.

ה צ ב ע ת

הוחלט לפחוק את הסלים, או בתרופה המכילה סם מסוכן.

ד"ר פלדמן: לפי דעתי סעיף קטן (ב) צריך להתחיל בסלים, כל שימוש באמצעי כפיה וכו', בלי לכתוב, הורה רופא, יש הבדל בין השימוש לאמצעי כפיה לפי סעיף (א) ולפי סעיף (ב). דווקא במקרה השני חשוב שיהיה רישום, אם אין הוראה ואישור מהרופא.

הוחלט להתחיל סעיף 15 (ב) בסלים, כל שימוש באמצעי כפיה וכו'.

פרופ' הלפרין: אנו מציעים להוציא את הסייפא של סעיף קטן (ג) ולהעבירה לתקנות.

הוחלט לפחוק את הסייפא של סעיף קטן (ג), אחרי הסלים טיפול בחולים.

הישיבה נועלה בשעה 18.00.